

Lyla Sage

Láska v sedle

KOVBOJSKÁ ROMANCE

Lyla Sage

Láska v sedle

Knihy Lyly Sage v nakladatelství
MYSTERY PRESS

RANČ REBEL BLUE

Láska v sedle

Připravujeme

Jaro s kovbojem

Lyla Sage

Láska v sedle

Přeložila Lenka Heczková

MYSTERY PRESS
2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency. All Rights Reserved.

Copyright © Lyla Sage, 2023

Translation © Lenka Heczková, 2025

Cover Illustration © Katarina Kratochvílová, 2025

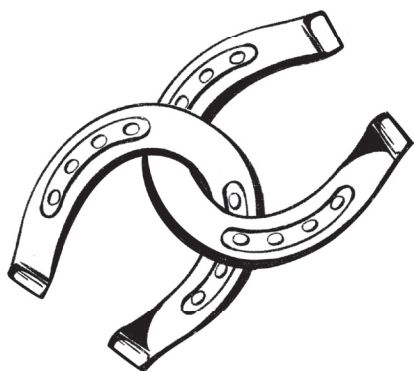
Book Design © Veronika Kopečková, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-969-0 (pdf)

Pro Lea. Mému lupiči,
mému slunci a mé jediné kapce deště.
Postrádám tě každý den.

Poznámka autorky

Když jsem *Lásku v sedle* začala psát, chtěla jsem vytvořit postavu, se kterou bych se mohla ztotožnit já i další ženy. Ráda čtu a stejně jako vy jsem přečetla už spoustu knih. Existuje tolik postav, které mi přirostly k srdci, ale přesto jsem se s nimi nedokázala ztotožnit tak hluboce, jak bych chtěla, protože žít v jejich hlavě bylo úplně jiné než být v té mé.

Hlavní postava *Lásky v sedle* se jmenuje Emmy. Emmy a já toho nemáme tolik společného, ale stejně jako já má Emmy ADHD. Rozdíly ve fungování našich mozků mohou být nenápadné, ale to neznamená, že neexistují nebo že nemají vliv na náš život.

Vím, že diagnóza ADHD se u každého projevuje jinak, ale pokud jste někdy měli potíže s vysvětlováním, proč necháváte všechno doslova na poslední chvíli, proč máte pocit, že se neovládáte, proč máte pocit, že váš jazyk nepatří k vašim ústům, když je hudba příliš hlasitá, nebo jakoukoli z mnoha dalších věcí, které považujeme za součást ADHD, možná se poznáte v této knize.

Emmy a já jsme v tom s vámi.

Hezké počtení,

Lyla

1. EMMY

„Clementine Ryderová, přísahám bohu, že jestli tady budeš celou noc sedět jako hromádka neštěstí, odvezu tě zpátky domů,“ lamentovala Teddy.

„Já nejsem nešťastná!“ protestovala jsem, přestože jsem rozhodně nešťastná byla. Tohle se mnou totiž udělal návrat domů. Stejně jako to, že Teddy použila mé celé jméno. Vážně, kdo by pojmenoval svou jedinou dceru po ovoci?

Když šlo o večerní povyražení, Teddy to myslela smrtelně vážně, a když Teddy myslela něco smrtelně vážně, nedalo se jí odporovat. Obvykle mi to nevadilo. Teddy byla moje nejlepší kamarádka. Zнала mě líp než já sama sebe a věděla, co potřebuju, ještě dřív než já. Jakmile jsem se ráno rozhodla, že si sbálím svoje věci, rozejdu se s přítelem přes vzkaz napsaný na lístečku, který jsem přilepila na lednici, a opustím závodní okruh jízdy kolem barelů, jela jsem přes 400 kilometrů přímo k ní domů

do našeho malého rodného městečka. Ještě jsem ani nevynesla věci z auta – pořád stálo na Teddyině příjezdové cestě.

Poznala jsem polní cestu, po které jsme právě jeli, a okamžitě jsem si přála, abych byla zpátky ve svém vlastním autě.

„*Ďáblova bota*? To jako fakt?“ zeptala jsem se. Věděla jsem, že v Meadowlarku nemáme moc možností, ale *Ďáblova bota* bylo jedno z míst, kterému bych se nejradši vyhnula. Pravděpodobnost, že znám každého z jeho současných návštěvníků, byla nebezpečně vysoká.

Táta a bratři ještě nevěděli, že jsem doma, a já potřebovala, aby to tak ještě chvíli zůstalo.

„Ano, *Ďáblova bota*. Je tam zábava a nemusíš moc přemýšlet,“ vysvětlila. „A ty potřebuješ zábavu a nepřemýšlet, Emmy.“ Upřímně řečeno, nejspíš jsem to potřebovala, ale Teddyina představa o tom, co je zábavné, byla vždycky trochu jiná než moje.

„Víš, co je zábava?“ zeptala jsem se. „Víno a...“

Teddy mi skočila do řeči a dokončila větu za mě. „Víno a *Holka na roztrhání* je zábava. Máš pravdu,“ prohlásila. „Ale Emmy. Už měsíc sedíš ve svém bytě v Denveru a neděláš nic jiného, než že piješ víno a koukáš na *Holku na roztrhání*. Doslova pokaždé, když jsem ti volala přes facetime, jsem slyšela, jak Patrick Dempsey dostává kopačky před oltářem, a pak jsem v duchu viděla jeho uslzené modré oči – to už se nedá vydržet.“

„To je nejlepší scéna z celého filmu,“ namítla jsem. „Zlomí ti to srdce a zase ho složí dohromady.“

Teddy si položila ruku na srdce. „Nechci tím snižovat zásluhy *Holky na roztrhání*,“ řekla. „To bych nikdy neudělala. Jen říkám, že místo abys na to koukala po dvaatřicáté, chytň příležitost za pačesy.“

Zatraceně. Nesnášela jsem, když měla pravdu. „Fajn,“ připustila jsem. „Ale platíš.“

Teddy se zasmála. „Držíš se moc při zemi. Proč bych měla platit za tvoje pití – nebo za svoje –, když vím, že v *Ďáblově botě* je nejméně tucet mužů, kteří by nám ho rádi koupili?“

„Přeceňuješ mé přesvědčovací schopnosti,“ odtušila jsem.

„A ty podceňuješ ty moje,“ mrkla Teddy. „A navíc,“ dodala, „jsi Clementine Ryderová, šampionka v závodech kolem barelů a členka nejoblíbenější rodiny Meadowlarku. Lidi se nejspíš budou hádat, aby mohli tobě, a tím pádem i mně, koupit pití.“

Otráveně jsem si odfrkla.

Teddy mi věnovala jeden ze svých vítězných úsměvů. „Mezi vysokou a závoděním jsi byla pryč skoro deset let, a když ses vrátila, vídala ses jen se svou rodinou a se mnou,“ pokračovala. „Z miláčka Meadowlarku ses stala záhadou Meadowlarku. Lidi tě rádi uvidí.“

Teddy zastavila. Podívala jsem se z okénka spolujezdce na známé prašné parkoviště. Bylo plné. Samozřejmě že bylo – byl pátek večer v Meadowlarku ve Wyomingu.

Proč událost, která mě přiměla sbalit si věci v Denveru a vrátit se domů, nemohla počkat do pondělí?

Ďáblova bota byl jeden z nejstarších barů ve Wyomingu a nacházel se přímo na hranici okresu Meadowlark. Byl dostatečně daleko od cesty, takže návštěvníci byli téměř vždy výhradně místní. Zvenčí nevypadal nijak zvlášť zajímavě. A ani uvnitř to nebylo nic moc. Byla to stará dřevěná stavba v klasickém salónním stylu. Nechyběly tu skvrny vybledlé barvy, nadbytek neonových nápisů a kus překližky, který visel nad vchodovými dveřmi a na němž byla nastříkaná kovbojská bota s ďábelským trojzubcem uvnitř. Ve skutečnosti nikde nebylo napsáno „*Ďáblova bota*“ – ani na dveřích, ani na pultu, ani na ničem jiném. Vždycky to byla jen osamělá bota a trojzubec.

I když jsme stále seděly v autě, slyšela jsem kapelu. Hráli coververzi Hanka Williamse. Bylo teprve devět, takže country klasika bude pokračovat, dokud si dav nevyžádá nějaké novější hity, na které by si lidi mohli zatančit a zazpívat. Držela jsem si palce, abychom s Teddy do té doby vypadly.

Ale nezadržovala jsem dech.

„Hej!“ ozval se Teddyin hlas ze strany řidiče. „Jestli tu opravdu nechceš být, tak můžeme jít, ale nenapadá mě nic lepšího, než první noc, kdy se moje nejlepší kamarádka vrátila domů, strávit tam, kde to obě tajně milujeme.“ Tohle místo jsem opravdu milovala, i když jsem na to nebyla pyšná. „Vždycy se tu dobře pobavíme. Je to malý risk, ale pak přichází velká odměna.“

Povzdechla jsem si. Malá část mého já byla... nadšená, že jsem v *Ďáblově botě*. Zpátky doma.

A ještě menší část věděla, že Teddy má pravdu. Bavily bychom se, lidé by byli milí a pravděpodobně bychom nemusely ani platit za pití. Tak se to mělo v Meadowlarku – byl předvídátný. Dokonce až pohodlný. Dvě věci, které jsem právě teď potřebovala.

„Co chceš dělat, Emmy?“ zeptala se Teddy.

Podívala jsem se na ni. „Chci zůstat,“ řekla jsem. A myslela jsem to vážně.

Megawattový úsměv na Teddyině tváři by dokázal zásobit elektrinou Meadowlark i všechny okolní okresy. Teddy se natáhla po mé ruce a stiskla ji.

„Tak se mi líbíš. Pojďme na to.“

Zhluboka se nadechni, Emmy. Zatáhla jsem za kliku, abych otevřela dveře na straně spolujezdce, a silně do nich strčila. Teddyin Ford Ranger z roku 1984 měl několik zvláštností – sotva fungující dveře byly jednou z nich.

Jakmile se boty dotkly hlíny, neklid v mém žaludku se začal rozpouštět. Na tom zvuku bylo něco uklidňujícího. Ten pocit, kdy jsem pod podrážkami bot cítila kameny, mi připomínal, že jsem v pořádku. Bylo mi to povědomé. Poslední dobou bylo všechno tak neznámé, ale tohle ne. Ne doma.

Poté, co jsem strávila tolik času plánováním útěku z Meadowlarku, jsem nevěděla, jak se budu cítit po svém návratu. Vracela jsem se na prázdniny, narozeniny a občas na víkendy, ale tohle mi připadalo trvalejší. Myslela jsem, že se budu cítit v pasti jako před lety.

Ale ne. Cítila jsem se blaženě normálně.

Zhluboka jsem se nadechla chladného nočního vzduchu. Měla jsem pocit, že vzduch, který mi vniká do plic, začíná odstrkovat tíhu, která mi sedí na hrudi.

Když jsem zavírala dveře, zaslechla jsem Teddy, jak se blíží k mé straně auta. „Sakra, Ryderová,“ řekla. „Skoro jsem zapoměla, jak jsi sexy.“

Usmála jsem se. Doopravdy.

Komplimenty od Teddy byly nejlepší, protože jsem věděla, že je myslí vážně. Teddy byla vážná, divoká a milující. Nikdy neřekla nic, co by nemyslela vážně.

„Dnes večer už s tebou domů jdu, Andersenová. Nemusíš mě zasypávat komplimenty,“ utrousila jsem a provlékla si ruku skrz její. „Jsme dobrý pár.“

A tak jsme vyrazily. S Teddy jsme byly nerozlučné od chvíle, kdy její otec začal před více než dvaceti lety pracovat na ranči mé rodiny. I když jsme poslední čtyři roky po vysoké škole strávily každá v jiném městě, mluvily jsme spolu téměř každý den a Teddy nejméně čtyřikrát ročně absolvovala osmihodinovou cestu do Denveru. Měla jsem štěstí, že jsem měla takovou kamarádku, o jaké se většině lidí může jen zdát.

Když jsem se dnes objevila na její příjezdové cestě, měla jsem v autě celý svůj život. Ani nemrkla. Neptala se na byt, na přítele ani na kariéru, kterou jsem nechala za sebou. Jen mě nakrmila sýrem a dietní kolou a nechala mě pár hodin trucovat na gauči. Pak tleskla rukama, což byl její signál, že jdeme dál, a nakázala mi, ať si v jejím šatníku vyberu něco na sebe, protože jdeme ven.

Skončila jsem v jednoduchém bílém tílku, které momentálně zakrývá moje milovaná džínová bunda s huňatou podšívkou, a v černé saténové sukni z Teddyina šatníku. Rozparek sahal trochu výš, než jsem byla zvyklá – těsně nad půlku stehna, ale líbilo se mi, jak jsem se v tom oblečení cítila. Smyslně. Měla jsem na sobě černé kovbojské boty, které by se nikdy neměly přiblížit ke koni blíž než na tři metry, ale na večer v baru byly ideální.

Teddy měla na sobě černý top s krátkými rukávy a světle modré džíny, které vypadaly, jako by jí byly doslova šité na tělo. Měděné vlasy si stáhla do vysokého culíku, který jí při každém pohybu poskakoval.

„Jsi připravená, zlato?“ zeptala se.

Další hluboký nádech chladného wyomingského vzduchu. *Jsi v pořádku, Emmy, pomyslela jsem si. Už nemáš boty ve třmenech. Stojíš na pevné zemi.*

„Jsem připravená.“

2. EMMY

Překročit práh *Ďáblovy boty* bylo jako obléknout si oblíbené džíny. Všechno prostě... sedělo. Byla tam tma, špína a zápach z cigaretového kouře. Ve Wyomingu bylo kouření uvnitř zakázáno v roce 2005, ale když si v *Ďáblově botě* občas někdo zapálil, nikdo nic nenamítal.

Koneckonců to byl úplný *dive bar*, osvětlený pouze měkkým žlutým světlem za barem, světly na pódiu a množstvím neonových nápisů.

Na neonovém nápisu, který prořezával tmu, bylo něco zvláštního.

Můj nejoblíbenější byl ten s kovbojem jedoucím na láhvi od piva jako na býkovi a visel přímo nad mým oblíbeným vysokým stolem v rohu. Myslím, že jsem *Ďáblovu botu* nikdy neviděla za denního světla, a myslím, že jsem ani nechtěla. Všechno mi připadalo tajemnější, když se to koupalo v neonu.

A taky všichni vypadali lépe. Což všechny uvnitř *Ďáblovy boty* dostávalo do potíží.

Po několika krocích jsem ucítila, jak se mi boty začínají lepit k podlaze – pravděpodobně se jim dostalo slastné chuti rozlité whisky z doby před třiceti lety –, a s Teddy jsme zamířily do mého neonového kovbojského koutku.

„Dobře, pijeme dneska čirý nebo tmavý alkohol?“ zeptala se mě Teddy.

„Čirý,“ rozhodla jsem, protože jsem věděla, že v *Ďáblově botě* máme jen dvě možnosti: vodku nebo tequilu. A já jsem nepochybovala, že Teddy si vybere tequilu.

„Tak tedy tequila,“ řekla. Některé věci se nikdy nemění.

Nic se nevyrovnalo pocitu důvěrné známosti, který může poskytnout jen přítomnost lidí, které máte rádi, a já jsem Teddy měla ráda nade vše.

„Ty zůstaň tady a dál se tvař sexy a tajemně a já půjdu pro první rundu,“ zavolala Teddy a snažila se překřičet kapelu.

„Tequila se sodou, ano?“ Věděla jsem, že když jí to neupřesním, vrátí se se dvěma panáky. Pro každou. „Dej mi trochu času.“

Teddy obrátila oči v sloup a zamířila k baru. „Fajn. Tequila a soda. Prozatím.“

„A limetku navíc, prosím!“ zavolala jsem za ní. Mávla na mě rukou, aniž by se otočila, aby mi dala najevo, že mě slyší.

Předtím než jsem si sedla, jsem se rozhlédla okolo a sundala si džínovou bundu, kterou jsem přehodila přes opěradlo židle.

Na baru jsem poznala několik stálých hostů – George, Freda, Edgara a Harveyho. Myslím, že sem chodili každý večer přinejmenším od počátku věků. Kdysi byl v jejich malém spolku ještě pátý člen, ale Jimmy Brooks před několika lety zemřel. Nikdo se nikdy neposadil na místo na opačném konci

baru – dokonce i Jimmyho místo bylo stále volné. Přemýšlela jsem, jestli někdo někdy bude mít dost odvahy nebo hlouposti, aby si tam sedl. Muži byli staří, ale to neznamenalalo, že by všechny nevyděsili k smrti.

Teddy došla k baru a právě pohupovala culíkem před Edgarem, čímž se nepochybně snažila starého muže přimět, aby nám zaplatil pití.

Kapela přešla ke coververzi písně Waylona Jenningsa „I’ve Always Been Crazy“. U přední části pódia se shromáždil dav lidí, kteří křičeli a zpívali refrén. Sledovala jsem je a jejich bezvýhradná radost mi na tváři vykouzlila široký úsměv.

„Emmy?“ Odvrátila jsem pohled od skupiny zpívajících kovbojů k majiteli hlubokého hlasu.

„Kenny, ahoj.“ Nemohla jsem si vzpomenout, kdy jsem Kennyho Wyatta viděla naposledy – u maturity? –, ale když stál přede mnou, okamžitě jsem ho poznala. Špinavě blond vlasy měl ostříhané nakrátko a vousy, s nimiž jsem si ho nikdy nedokázala představit, měl pečlivě zastřižené. Kenny byl známý spíš tím, že byl bývalým rozehrávačem na Meadowlarkově střední škole, ale byl to také bývalý partner Emmy Ryderové a její doprovod na školní sraz.

„Tak ráda tě vidím,“ řekla jsem a vstávala jsem ze židle, abych ho rychle objala. Pevně mě chytil kolem ramen a stiskl mě. Když jsem se od něj odtáhla, měl jednu ruku položenou na mém pase, takže jsem mu tu svou nechala na rameni. Když už jsem v Meadowlarku, tak asi tak.

„Do prdele, Em. Už je to dlouho. Myslel jsem, že budeš někde na turné WRPA.“ To si nejspíš myslela i Ženská profesionální rodeová asociace.

„Dávám si pauzu,“ odušila jsem. Začala jsem s nacvičeným proslovem, který jsem trénovala celou cestu z Denveru

do Meadowlarku. „Závodím už dlouho, tak jsem si řekla, že strávím chvíli s rodinou. Navíc se mi po ranči opravdu stýská.“

Lehce mě stiskl v pase. Nebylo mi to proti srsti.

„Tvůj táta a bratři to tam nahoře vedou docela dobře. Určitě jsou rádi, že jsi zpátky.“ Jo, to by určitě byli. Jakmile zjistí, že jsem zpátky. „Jak dlouho tu budeš?“ *Nejspíš navždycky*, pomyslela jsem si, vzhledem k tomu, že jsem se v tuhle chvíli nedokázala přimět ani k tomu, abych nasedla na koně.

Pro někoho, kdo celý život jezdil na koni, byla neschopnost překonat psychický blok ze zranění, které se stalo právě na koni, noční můrou. Věděla jsem, že pokud se chci vrátit k ježdění, i kdyby nešlo o závod, Meadowlark a Rebel Blue jsou přesně ta místa, kde začít.

„Alespoň na pár měsíců,“ prohodila jsem a snažila se, aby to znělo nadšeně, ale zase ne moc nuceně. „Je fajn být doma.“

Kenny se na mě usmál. Širokým, vřelým, upřímným úsměvem. „Vážně tě rád vidím, Emmy. A taky ti to sluší. Vypadáš fakt dobře.“ Cítila jsem, jak se mi tváře začínají zbarvovat do tmavě karmínového odstínu. Kenny byl vždycky uhlazený řečník. Způsob, jakým se na mě díval, jako by na mě celou tu dobu čekal, a upřímnost, která se skrývala za jeho slovy, ve mně vyvolávaly chuť utéct a schovat se.

Místo toho jsem se usmála a řekla: „Taky tě ráda vidím, Kenny.“

„Když už jsi tady, měli bychom se podívat na další...“ Kenyho slova přerušila kapela, která nedbale zastavila své vystoupení s písní „Good Hearted Woman“.

V baru zavládlo zmatené ticho, všichni čekali na jejich další krok.

Po několika vteřinách zahrál hráč na steel kytaru úvodní takty písně – panebože, to ne – „Oh My Darlin' Clementine“.

Jen dva lidé na světě si mysleli, že je vtipné mučit mě tou písničkou pokaždé, když vejdu do místnosti. Jedním z nich byl můj nejstarší bratr Gus, ale věděla jsem, že v současné době není ani na území státu Wyoming. To mohlo znamenat jen jednu věc. *Byl tady.*

Rozzlobeně jsem očima prohledávala bar a hledala ho. *Ten sráč.* Návštěvníci *Ďáblovy boty* začali zpívat a pohupovat se, mnozí z nich házeli přihlouplé úsměvy mým směrem. Tahle píseň byla v tuhle chvíli v podstatě celoměstským vtipem a já se právě teď soustředila na to, abych toho vtipálka našla.

Neviděla jsem ho, ale někde tu musel být. Proč byl vůbec v *Ďáblově botě*? Copak nestavěl u sebe v obýváku věže z plechovek piva? Nebo snad láhve od whisky, na které by střílel?

Pokud se mu podařilo přesvědčit kapelu, aby přestala hrát, byl pravděpodobně poblíž pódia. Bez přemýšlení jsem se vydala tím směrem. Během chůze jsem dál propátrávala bar. Špatný nápad pro holku, která má koordinaci jen tehdy, když je na hřbetě koně.

Zakopla jsem o vlastní boty a narazila do něčeho tvrdého.
Hrudník.

Hrudník muže.

Hrudník *toho* muže.

Podívala jsem se na jeho majitele, který měl na tváři zasraný úsměv.

Byl to *on*.

Luke Brooks.

3. LUKE

Spatřil jsem ji v tu chvíli, kdy její černé kovbojské boty překročily práh mého baru. Byla miláčkem Meadowlarku, obrovská osina v zadku a mladší sestra mého nejlepšího přítele.

Clementine Ryderová.

Naposledy jsem ji viděl předloni o prázdninách, ale když jsem přijížděl, ona už z ranče Rebel Blue odjížděla. Jako obvykle jsem měl zpoždění.

Gus říkal, že Emmy měla v posledních letech dost náročný program. Nepochybuju, že to byla pravda, protože v závodění byla zatraceně dobrá. Vzhledem k tomu, že Ryderovi byli jedinou skutečnou rodinou, jakou jsem kdy měl, Emmy z mého života nezmizela, i když jsem ji poslední dobou vídal jen zřídka. Občas jsem byl zrovna s Gusem, když zavolala, nebo jsem v novinách zahlédl, že vyhrála další titul, ale to bylo něco jiného, než když v pátek večer přišla do mého baru.

A vypadala *takhle*.

Do háje. Vypadala vždycky *takhle*?

Nebo tak vypadala jen v září těch neonů?

Vlasy měla rozčuchané. Sahaly jí do půli zad a zdály se mi ještě delší, než když jsem ji viděl naposledy. Na sobě měla sukni z nějakého lesklého materiálu; myslím, že ze saténu nebo hedvábí. Splývala jí po těle jako voda. Napadlo mě, jak by asi vypadala zabalená do prostěradla. Ale ne jen tak ledajakého prostěradla – *mého* prostěradla.

Do prdele. Kde se to sakra vzalo? Co to se mnou bylo? Zřejmě jsem si už dlouho nevrzl. Nechtěl jsem přemýšlet o tom, jak dlouho.

Je to mladší sestra tvého nejlepšího kamaráda, idiote.

Dvě slova mi zazněla v hlavě jako poplašný zvonek: mimo dosah.

Ale sakra. Vypadala dobře. Nebylo nic špatného na tom, když jsem uznal, že vypadá dobře, ne? Byla to dospělá žena. Já byl dospělý muž, který se obecně rád díval na krásné ženy. Jen jsem už dlouho žádnou neviděl.

Alespoň ne *takhle* krásnou. Stejně se mezi námi nic nestane. Nemohla mě vystát.

Joe, který dnes večer obsluhoval u baru, mě z nevhodných myšlenek na Emmy Ryderovou vytrhl. Co tady sakra vůbec dělala?

Obvykle jsem o jejích návštěvách věděl, protože Gus o tom několik dní před jejím příjezdem neustále žvanil, ale od té doby, co včera odjel do Idaha, jsem o něm neslyšel. Navíc, když se vrátila domů, neopouštěla ranč. Nebylo žádným tajemstvím, že Emmy vždycky chtěla z Meadowlarku odejít. Jediné, co bylo silnější než její touha odejít, byla láska k rodině, a právě ta ji několikrát do roka táhla zpátky.

„Brooksi! Chlape, na baru potřebujeme drobné!“ snažil se Joe překřičet hudbu. Přesně na to jsem se chystal, než jistá brunetka prošla dveřmi a já na místě zkameněl. Odkdy na mě nejmladší Ryderová takhle působí?

Zřejmě odedl’.

To bylo zatraceně otravné.

Ohlédl jsem se a rychle kývl na Joea, abych mu dal najevo, že jsem ho slyšel. V tu chvíli jsem si všiml, že u baru flirtuje s jedním z mých jezdců nějaká zrzka. Dřív než jsem spatřil její tvář, poznal jsem ji podle houpajícího se culíku: Teddy Andersenová.

Kdybych Teddy viděl jako první, možná bych se na Emmyin příchod připravil. Když šlo o ty dvě, jedna věc byla jistá: kam šla jedna, druhá ji určitě následovala. Guse to přivádělo k šílenství.

Vždycky si myslel, že Teddy je příliš hlučná, vulgární a dělá problémy. Líbila se mi. Vždycky byla Emmyina dobrá kamarádka a patřila k těm pár lidem, kteří se nevyhýbali Gusově všeobecné debilítě.

Navíc kdykoliv když byla poblíž, mohl jsem se spolehnout na to, že moji zákazníci utratí o něco víc peněz a dají mým barmanům o něco větší spropitné. Teddy se hodila do baru, ale podle Guse se nehodila pro jeho mladší sestru. Podle mě si Emmy zaslouží trochu víc důvěry. Byla sice tichá, ale šikovná. Právě to z ní a Teddy dělalo dobrou dvojku. Ne že bych to Gusovi někdy řekl.

Emmy se mě netýkala.

Teddy zachytila můj pohled a upřeně se na mě zadívala.

Nejdřív mi nedošlo, proč se tak tváří, ale pak jsem viděl, jak pohledem zaletěla k Emmy a pak zpátky ke mně. *Kurva*. Přistihla mě, jak zírám tam, kam bych neměl. Rychle jsem se otočil a zamířil přes bar do své kanceláře. Ta byla hned za pódiem, kde

domácí kapela Fiddleback jako obvykle hrála spoustu písniček od Waylona Jenningse.

V *Ďáblově botě* hrála živá kapela, co si pamatuju, ale obvykle jen v pátek. Od té doby, co jsem to převzal, hrála v pátek domácí kapela a v úterý, čtvrtek a sobotu hrály jiné místní kapely. Mohly zahrát i pár originálů, pokud set doplnily klasikou.

Moji zákazníci zpívali rádi. A nahlas.

V ostatních dnech jsme si pustili retro jukebox.

Cestou do kanceláře jsem se snažil od Emmy odtrhnout oči, ale nedařilo se mi to. Zahlédl jsem ji právě ve chvíli, když si sundávala džínovou bundu a pod ní měla bílý top s hlubokým výstřihem, který odhaloval její vypracované paže. *Kriste.*

Ta zasraná sukně a ještě tohle. Chtělo se mi křičet.

Drobné, Brooksi. Joe potřebuje drobné. Prostě ty drobné zaříd'.

Měl bych přinést Joeovi drobné a pak ze sebe udělat nejzaměstnanějšího majitele baru na světě. Musel jsem jen přečkat noc, protože ráno by neonová záře byla fuč a Clementine Ryderová by zase vypadala jako mladší sestra mého nejlepšího přítele.

Aspoň doufám.

Moje kancelář byla malá, ale bylo tady to nejnnutnější: stůl, malý gauč a v jedné ze zásuvek stolu láhev whisky. Netrávil jsem v ní moc času. Když šlo o práci, obvykle jsem všechno, co bylo třeba, dělal na baru před otevíračkou. Rád jsem sledoval, jak se podnik mění ze dne na noc. Bylo to jako kouzlo.

Nikdy jsem se nepovažoval za majitele firmy. Nikdo mě tak nebral. V Meadowlarku jsem nebyl zrovna známý svojí zodpovědností, ale tenhle bar mě přiměl k tomu, abych ze sebe vydoloval víc, než ode mě ostatní očekávají.

Nevěděl jsem, jestli se mi to dařilo.

Kancelář se nacházela hned za pódiem, takže údery bubnu byly cítit až sem. Jeho vibrace otřásaly skleničkou a láhví whisky,

které jsem vytáhl z horního šuplíku starého dubového stolu. Nalil jsem si panáka a hodil ho do sebe. Doufal jsem, že tím otupím nový účinek, který na mě Clementine Ryderová měla.

Proč se mi to dělo?

Počkal jsem, až mě přestane pálit v krku, a pak jsem popadl balík drobných, které jsem potřeboval. Nepřepočítával jsem je, ale podle velikosti jsem odhadl, že by s tím měli přes noc bohatě vystačit. Já bych však nejspíš potřeboval ještě pár kancelářských panáků, kdybych se měl na Emmy dívat celou noc.

Ani jsem nechtěl vědět, co by mi Gus udělal, kdyby věděl, co si myslím o jeho malé sestře.

Přínejmenším by mě zmrzačil. Nejspíš by mě zavraždil.

Vyšel jsem z kanceláře s penězi v zadní kapse a zamkl dveře. Když jsem vzhlédl, měl jsem dokonalý výhled na Emmy, která neflirtovala s nikým jiným než s Kennym zasraným Wyattem.

Ten malý slizký parchant. Jistě, Kenny byl místní zlatý hoch, ale já a Emmyini starší bratři jsme nezapomněli, jak Emmy opustil na jejich školním srazu kvůli jiné dívce.

Popsat Emmyina nejstaršího bratra jako ochranný typ bylo slabé slovo a její druhý bratr Wes byl stejný, i když u něj to nebylo tak vážné. Gus by byl ten, kdo by z kohokoliv, kdo by Emmy ublížil, vymlátil duši, a Wes by se postaral o to, aby byla v pořádku.

Neměl jsem moc velkou rodinu, ale měl jsem Ryderovy, takže mě obvykle brali s sebou, když bylo třeba hájit čest Emmy, což se dělo častěji, než by se mohlo zdát.

Dodnes jsem přesvědčený, že Kenny nevěděl, jak se jeho drahocenný mustang ocitl na druhé straně města se čtyřmi píchými pneumatikami.

A teď ten hajzl držel jednou rukou Emmy a ona se na něj *usmívala*, takže jsem udělal to, co by po mně Gus a Wes chtěli:

sundal jsem z ní ty jeho špinavé ruce. To byl jediný důvod, proč jsem to udělal. Kvůli Gusovi a Wesovi. Ne kvůli sobě.

Ne protože bych žárlil.

Nežárlil jsem, kurva.

Výraz v její tváři, jakmile uslyšela steelovou kytaru, byl k nezaplacení. Jako bonus okamžitě stáhla ruku z paže toho kre-téna. *Fajn*. Ale on ji pořád držel v pase, když se začala rozhlížet po baru – nejspíš hledala mě. Musela vědět, že Gus je na tom rančerském večírku v Idahu a já jsem jediný další člověk, kterého baví využívat tenhle její spouštěč.

Snažil jsem se nevnímat, jak ji Kenny drží – jako by mu patřila –, jinak bych k němu přišel a tu ruku mu zlomil. Sledoval jsem ji, jak se rozhlíží po baru. Byla soustředěná a bylo vidět, že je naštvanější než sršeň. V jejích očích bylo něco, co mi nedošlo, že tam chybí, když jsem se na ni díval předtím: oheň. Začal jsem se k ní přibližovat, nemohl jsem si pomoci, byl jsem připravený se spálit.

EMMY

Cítila jsem, jak mě Brooksovy ruce svírají za horní část paží, jak mě zachytil po tom, co jsem narazila přímo do jeho hrudi, což bylo jako náraz do cihlové zdi. Bylo to *tvrdé*. Zvedal snad auta nebo co?

Jeho ruce na mé kůži byly drsné a já nesnášela to malé vzrušení, které mnou při tom doteku projelo.

Nezáleželo na tom, kolik mi bylo let – když šlo o Brookse, bylo mi zase třináct a dívala jsem se na osmnáctiletého kluka, jak sklízí seno bez košile. Hezky se na něj koukalo tehdy a hezky se na něj koukalo i teď. I když se moje pubertální zamilovanost do něj rozplynula, jakmile jsem byla dost chytrá na to, abych si uvědomila, jak je otravný, nějak se mi dostal pod kůži.

Odstrčila jsem od sebe jeho ruce, otrávená tím, že na mě stále ještě nějak působí. Byla jsem vysoká, měřila jsem něco kolem metru pětasedmdesát, ale i tak jsem musela natáhnout krk, abych mohla Brookse probodnout pohledem. Za posledních pár let se moc nezměnil.

Jestli něco, tak to, že se stal ještě hezčím, mě rozčilovalo ještě víc, než už jsem byla.

Brooks nebyl jen vysoký, ale i statný. Tmavě hnědé vlasy, které měl vždy dlouhé, mu sahaly až do půli krku. Lehce se mu vlnily a pro ty vlny by spousta žen zemřela, včetně mě.

Stejně jako jeho pitomé řasy, které rámovaly jeho ještě pitomější čokoládové oči. Vlasy měl dost dlouhé na to, aby si je mohl zastrčit za uši, což znamenalo, že mi neunikl stín strniště na jeho pitomě ostře řezané čelisti.

Určitě se našlo hodně dívek, které by chtěly, aby jejich bratři měli tak hezkého kamaráda, jako je Luke Brooks. Byla jsem jednou z nich. Tedy dokud neotevřel tu svou pitomou pusku a nepromluvil tím svým přihlouplým hlubokým hlasem.

Opravdu bych už měla být kreativnější v urážkách, ale Luke Brooks měl ve zvyku mě frustrovat natolik, že se mi všechny souvislé myšlenky v podstatě vytratily z hlavy.

Bylo to otravné. *On* byl otravný.

„Ahoj, Clementine,“ zamumlal. Můj přísný pohled nijak nepotlačil aroganci, která mu doslova sršela z každého póru. Bylo to úplně hmatatelné. Takový byl vždycky. Kdyby se jeho

ego zhmotnilo, bylo by větší než celý stát Wyoming. Nejspíš i Colorado a Utah.

„Jdi do prdele, Brooksi.“ Tiše hvízdal a zasmál se. Nesnášela jsem, když to dělal.

„Těší mě, že máš stále ostrý jazyk, zlato.“ Způsob, jakým řekl „zlato“, byl téměř ponižující.

„Takhle. Mi. Nikdy. Neříkej.“ Po každém slově jsem se odmlčela a nechala jsem své rozčilení nad Brooksem proniknout do každé slabiky.

„Nedovol Kennymu Wyattovi, aby na tebe sahal,“ reagoval Brooks. „Pak tě nebudu muset zachraňovat.“

Byl ten chlap skutečný? Vedl psychologickou válku tou pitomou písničkou, protože mi kluk ze *střední* sáhl na pas?

Ruka položená na pas byla pravděpodobně nejneuvěřitelnějším gestem v celé historii tohoto baru. Vážně – ani jsem nechtěla vědět, kolik obyvatel Meadowlarku bylo počato na záchodcích *Ďáblovy boty*.

„Zachránit mě?“ podivila jsem se. Můj hlas byl stále hlasitější, ale naštěstí ne hlasitější než hudba... zatím. „Vzpamatuj se, Brooksi.“

Kapela se už dostala k páté sloce – díky bohu. Už bylo skoro po všem. Skoro všichni v baru zpívali, ale většina lidí po prvním refrénu zapomněla, že tam jsem, takže Brooksův hloupý vtip netrval dlouho.

„Jo, Clementine. Zachránit tě. Tvoji bratři by se posrali, kdyby tě tu viděli flirtovat s Wyattem.“

„S Kennym jsem neflirtovala. Jen jsem ho pozdravila. A i kdyby, nic ti do toho není. Nejsi můj hlídač, Brooksi. A Gus ani Wes taky ne. Dokážu se o sebe postarat sama.“

„Do toho, co *moji* zákazníci dělají v *mém* baru, mi je vlastně docela dost.“ Jeho bar? Odkdy? „A tvoje rodina je i mou

rodinou, Emmy, takže i kdybys nebyla v mém baru, tak by mi do toho něco bylo. Vždycky bylo a vždycky bude.“ Míra autority v jeho hlase mi napověděla, že nechce, aby to někdo zpochybňoval.

Bylo mi to jedno.

Musel si dělat legraci. *Ďáblu botu* nevlastnil. Netušila jsem, kdo ten bar vlastní, ale v žádném případě to nemohl být Luke Brooks. Byl lehkomyšlný a nezodpovědný. Byla jsem si docela jistá, že jediné, co v životě vlastnil, byl černý pick-up Chevy C/K, který se dal jen stěží klasifikovat jako vozidlo, a hromada těsných triček, která bývala tričky, dokud je nezmrzalil nůžkami.

„Tohle není tvůj bar,“ řekla jsem vzdorovitě.

„Tohle je můj bar, zlato. A právě teď moji barmani potřebují drobné, tak mi uхни z cesty.“ Začal se kolem mě prodírat, ale pak se ke mně ještě jednou otočil. „A řekni Kennymu Wyattovi, ať si ty ruce strčí někam, nebo vás oba vyhodím.“